

Ár 2011, föstudaginn 3. febrúar, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Áslaug Árnadóttir, formaður, Geir Arnar Marelsson, Jóhann Tómas Sigurðsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir og Guðlaug B. Ólafsdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 70/2011**:

M
gegn
F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 10. október 2011, með kvörtun lögmanns sóknaraðila, dagsettri 10. október 2011. Með bréfi nefndarinnar, dagsettu 10. október 2011, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust þann 19. desember 2011. Var bréfið sent lögmanni sóknaraðila, með bréfi nefndarinnar, dagsettu 28. desember 2011, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir bárust frá lögmanni sóknaraðila þann 16. janúar 2012.

Málið var tekið fyrir á fundi nefndarinnar 3. febrúar 2011.

II.

Málsatvik.

Þann 3. febrúar 2003 var veðskuldabréf nr. X, að fjárhæð kr. 1.600.000, gefið út af A, til FF. Til tryggingar skilvísri og skaðlausri greiðslu skuldabréfsins var fasteignin B, sett að veði á 7. veðrétti. Fasteignin var í eigu sóknaraðila.

Þann 31. janúar 2003 var dagsett yfirlýsing vegna láns með sjálfskuldarábyrgð og/eða lánsveði. Þar kom fram að A væri lántaki og veðsali væri sóknaraðili. Hakað var við já um að meira en helmingi lánsupphæðar yrði varið til greiðslu á skuldum lántaka eða annarra hjá sparisjóðnum. Þá var birtur útdráttur úr samkomulagi um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga, nánar tiltekið 3. gr. samkomulagsins. Sóknaraðili staðfesti með undirritun sinni að hún hefði fengið og kynnt sér bækling um sjálfskuldarábyrgðir og lánsveð.

Þann 22. mars 2010 var beiðni um nauðungarsölu dagsett. Gerðarbeiðandi var FF og gerðarþoli sóknaraðili. Heildarsamtala skuldarinnar var kr. 1.378.717. Þann 3. ágúst 2010 var sóknaraðila tilkynnt að beiðni um nauðungarsölu yrði tekin fyrir fimmtudaginn 30. september 2010 hjá sýslumanninum í L. Þann 2. febrúar 2011 var sóknaraðila tilkynnt að uppboð færi fram á eigninni þann 28. febrúar 2011. Þann 8.

febrúar 2011 var C, dóttur sóknaraðila, tilkynnt af starfsmanni varnaraðila að uppboðinu hefði verið frestað.

C setti sig í samband við varnaraðila þann 7. febrúar 2011 og óskaði eftir gögnum varðandi lánveitinguna og um greiðslumat. Þann 6. júní 2011 óskaði C eftir því að veðbönd á eign sóknaraðila að B yrðu látin niður falla þar sem greiðslumat vantaði og vísaði til samkomulags um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga. Þann 5. október 2011 sendi lögmaður sóknaraðila varnaraðila tölvupóst þar sem hann tilkynnti varnaraðila að þar sem kröfu sóknaraðila hefði ekki verið svarað yrði að líta svo á að kröfu sóknaraðila um að veðsetningunni yrði aflétt af eign hennar hefði verið hafnað. Varnaraðili staðfesti móttöku tölvupóstsins, en ekki bárust efnisleg viðbrögð við erindinu.

Sóknaraðili skaut málinu til nefndarinnar með kvörtun dagsettri 10. október 2011.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili krefst þess að veðsetning íbúðar hennar að B, til tryggingar greiðslu skuldar A, samkvæmt veðskuldabréfi nr. X, að höfuðstóli kr. 1.600.000, útgefnu 3. febrúar 2003, verði úrskurðuð ógild og að ofangreindri veðskuld verði aflétt af nefndri íbúð.

Sóknaraðili kveður varnaraðila ekki hafa staðið við skyldur sínar samkvæmt samkomulagi um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga, þar sem ekki hafi verið framkvæmt greiðslumat á skuldara fyrir lánveitingu. Sóknaraðili bendir á að í þeim skjölum sem liggja fyrir sé ljóst að hvergi var merkt við eða staðfest að skuldari hefði gengist undir greiðslumat og að niðurstöður þess hefðu verið kynntar sóknaraðila, sbr. 3. mgr. 4. gr. samkomulagsins. Verði það að vera á áhættu varnaraðila og verði hann að bera hallann af þeirri ákvörðun sinni. Ber í þeim efnum að líta til meginmarkmiðs samkomulagsins að ábyrgðarmenn fjárskuldbindinga geri sér eftir atvikum ljósa grein fyrir þeirri áhættu sem þeir taki á sig með því að undirgangast slíka ábyrgð.

Þá byggir sóknaraðili á því að upplýsingaskyldu eftir að til ábyrgðarskuldbindingarinnar var stofnað hafi ekki verið sinnt af varnaraðila. Sóknaraðili hafi ekki fengið tilkynningar um vanskil skuldara, eins og 1. mgr. 5. gr. samkomulagsins kveði á um. Þá hafi sóknaraðili ekki fengið tilkynningar um hver áramót frá varnaraðila um hvaða kröfum hún væri í ábyrgðum fyrir, hverjar eftirstöðvar þeirra væru, hvort þær væru í vanskilum og hversu mikil vanskil væru, sbr. 2. mgr. 5. gr. samkomulagsins.

Sóknaraðili byggir ennfremur á ákvæði 36. gr. laga nr. 7/1936 um samningsgerð, umboð og ógilda löggerninga.

Þá vísar sóknaraðili til úrskurða nefndarinnar í málum nr. 1/2005, 1/2008, 2/2008, 3/2011, 10/2011 og 11/2011 máli sínu til stuðnings, en einnig til dóms héraðsdóms Reykjavíkur frá 25. maí 2009 í máli nr. E-11285/2008, dóms héraðsdóms Norðurlands vestra frá 10. desember 2010 í máli nr. E-70/2010 og dóms Hæstaréttar í máli nr. 163/2005.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess að kröfum sóknaraðila verði hafnað. Varnaraðili vekur athygli á því að samkomulag um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga sé ekki

réttarheimild í íslenskum rétti, heldur samkomulag sem feli í sér stefnuyfirlýsingu aðila þess um framkvæmd veitingu ábyrgða í tengslum við lánveitingar til einstaklinga. Í dómaframkvæmd hafi af þeim sökum, þegar ábyrgðarskuldbindingar eru felldar úr gildi, ekki verið vísað til samkomulagsins eins og sér til stuðnings niðurstöðu heldur hafi málsatvik verið metin heildstætt í ljósi 36. gr. laga nr. 7/1936 um sammingsgerð, umboð og ógilda löggerninga. Varnaraðili áréttar að sönnunarbyrði fyrir því að áskilnaði 36. gr. laga nr. 7/1936 sé fullnægt hvíli á sóknaraðila.

Varnaraðili telur að samkomulagið komi ekki í veg fyrir að ábyrgðarmaður óski sérstaklega eftir því með skriflegri yfirlýsingu, eins og í máli þessu, að greiðslumat verði ekki framkvæmt á aðalskuldara skuldbindingar enda hlítur slíki yfirlýsingu að verða jafnað til þess að ábyrgðarmaður lýsi því yfir að hann gangist í ábyrgð hvort sem aðalskuldari standist greiðslumat eður ei. Vísar varnaraðili máli sínu til stuðnings til dóms Hæstaréttar í máli nr. 116/2010.

Markmið samkomulagsins sé ekki að koma með öllu í veg fyrir að vinir eða fjölskyldumeðlimir, eins og í þessu tilviki, geti gengist í ábyrgðir fyrir skuldara sem stendur höllum fæti fjárhagslega, enda sé þeim kunnugt um fjárhagsstöðu viðkomandi sem og inntak og eðli ábyrgarðinnar.

Í ljósi framangreinds og með hliðsjón af 36. gr. samningalaga séu því engin rök sem standa til þess að verða við kröfum sóknaraðila.

V.

Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur að gildi veðsetningar fasteignar sóknaraðila að B, til tryggingar veðskuldabréfi nr. X, útgefnu af A til FF.

Í 1. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki frá 8. júní 2000 segir að úrskurðarnefndin starfi samkvæmt samkomulagi á milli viðskiptaráðuneytisins, Sambands íslenskra viðskiptabanka, Sambands íslenskra sparisjóða, Samtaka verðbréfafyrirtækja, Sambands lánastofnana og Neytendasamtakanna. Þá segir að einstök fyrirtæki geti átt aðild að nefndinni. Í 3. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefndina er fjallað um starfssvið nefndarinnar. Samkvæmt greininni geta viðskiptamenn fjármálafyrirtækja sem eiga aðild að nefndinni snúið sér til nefndarinnar með kvartanir vegna viðskipta við þau. Samkvæmt a-lið greinarinnar tekur nefndin til meðferðar kvartanir sem varða réttarágreining á milli fjármálafyrirtækis eða dótturfyrirtækis slíks fyrirtækis annars vegar og viðskiptamanns hins vegar, enda sé samningsband milli aðila. Í 19. gr. a í lögum um fjármálafyrirtæki er kveðið á um það að fjármálafyrirtækjum sé skylt að eiga aðild að úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Ekki er að finna sérstaka skilgreiningu á fjármálafyrirtæki í lögum um fjármálafyrirtæki. Þó er ljóst af lögnum að aðeins þau fyrirtæki sem fengið hafa starfsleyfi Fjármálaeftirlitsins samkvæmt lögum um fjármálafyrirtæki hafa heimild til að starfa sem fjármálafyrirtæki.

Kröfum sóknaraðila í máli þessu er beint gegn F. F er dótturfélag FF en FF starfaði sem fjármálafyrirtæki á grundvelli starfsleyfis frá Fjármálaeftirlitinu á grundvelli laga um fjármálafyrirtæki nr. 161/2002. Þann Y tók Fjármálaeftirlitið yfir vald hluthafafundar í FF, vék félagsstjórn í heild frá störfum og skipaði skilanevnd yfir fjármálafyrirtækinu. Sama dag tók Fjármálaeftirlitið ákvörðun um ráðstöfun eigna og skulda FF. Ákvað Fjármálaeftirlitið að flytja hæfar innstæður FF til R. Einnig var ákveðið að FF skyldi stofna sérstakt hlutafélag, sem fékk nafnið F, að fullu í sinni

eign, sem mundi yfirtaka allar eignir FF. Þann Z afturkallaði Fjármálaeftirlitið starfsleyfi FF á grundvelli þess að kveðinn hafi verið upp úrskurður um slit fyrirtækisins samkvæmt XII. kafla laga nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki, sbr. 1. mgr. 9. gr. sömu laga.

Varnaraðili hefur aldrei haft leyfi til að starfa sem fjármálafyrirtæki, og telst því ekki fjármálafyrirtæki hvorki í skilningi laga um fjármálafyrirtæki né í skilningi samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki. F er hins vegar dótturfélag FF sem hafði starfsleyfi sem fjármálafyrirtæki. Af a-lið 3. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefndina er ljóst að nefndin tekur til meðferðar kvartanir er varða réttarágreining á milli dótturfyrirtækis fjármálafyrirtækis og viðskiptamanns slíks fyrirtækis. Það er því ljóst að undir nefndina falla dótturfyrirtæki fjármálafyrirtækja, óháð því hvort að þau hafa starfsleyfi sem fjármálafyrirtæki eða ekki. Það er því nauðsynlegt að leysa úr því hvort að FF teljist fjármálafyrirtæki þrátt fyrir að starfsleyfi fyrirtækisins hafi verið afturkallað.

Með lögum nr. 78/2011, sem tóku gildi 21. júní 2011, voru gerðar nokkrar breytingar á lögum nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki. Við lögin var m.a. bætt nýrri grein 101. gr. a, en þar segir í 1. mgr.:

„Fjármálaeftirlitið hefur eftirlit með rekstri fjármálafyrirtækis sem er stýrt af slitastjórn, óháð því hvort viðkomandi fyrirtæki hefur starfsleyfi eða takmarkað starfsleyfi eða hvort starfsleyfi þess hefur verið afturkallað. Dótturfélag fjármálafyrirtækis í slitameðferð sem heldur utan um eignir þess skal jafnframt heyra undir eftirlit Fjármálaeftirlitsins. Eftirlitið nær meðal annars til viðskiptahátta þess sem felur meðal annars í sér að framganga þess gagnvart viðskiptavinum skal vera í samræmi við það sem almennt tíðkast hjá fjármálafyrirtækjum með gilt starfsleyfi.“

Í athugasemdum við greinina í frumvarpi því er varð að lögum nr. 78/2011 kemur fram að í ákvæðinu sé lagt til að eftirlit með störfum slitastjórna verði aukið með því að fela Fjármálaeftirlitinu eftirlit með slitum fjármálafyrirtækja og dótturfélaga þeirra, óháð því hvort þau hafi enn þá starfsleyfi eða takmarkað starfsleyfi eða hvort þau hafi misst starfsleyfi sitt. Í almennum athugasemdum kemur fram að rökin fyrir setningu laganna séu þau að fjármálafyrirtæki sem eru í slitum en hafa takmarkað starfsleyfi eða hafa misst starfsleyfi sitt sæti ekki sérstöku eftirliti. Þar sem æskilegt þyki að sambærilegar reglur gildi um eftirlit með störfum slitastjórna fjármálafyrirtækja í slitum, óháð því hvort þau hafi enn starfsleyfi, sé lagt til að lögfest verði heimild Fjármálaeftirlitsins til að hafa eftirlit með slíkum fyrirtækjum.

Í almennum athugasemdum kemur enn fremur fram að telja verði að þörf sé fyrir virkt eftirlit með störfum slitastjórna, sérstaklega í þeim tilvikum þar sem viðkomandi fjármálafyrirtæki er enn þá t.d. með virk eignasöfn (útlán). Í öllum markaðsviðskiptum byggist jafnræði aðila á þeirri einföldu staðreynd að báðir eiga langtímahagsmuni af viðskiptasambandi. Ef annar aðili samningssambandsins er slitastjórn kunna langtímahagsmunir að víkja fyrir öðrum hagsmunum slitabúsins sem þó geta verið málefnalegir, t.d. hagsmunum kröfuhafa af heimtum, og freistandi getur verið að nýta öll tækifæri til að þvinga viðskiptamenn til að greiða kröfur að fullu, jafnvel þótt efnisleg rök séu fyrir aðlögun kröfu að greiðslugetu í samræmi við ákvæði laga nr. 107/2009 og samninga sem byggðir hafa verið á þeim lögum, jafnt í tilviki einstaklinga sem fyrirtækja. Eins geta skapast aðstæður sem gera slitastjórnnum kleift að tefja framgang mála viðskiptamönnum til tjóns. Meðal þeirra ákvarðana sem Fjármálaeftirlitinu ber að taka til athugunar, verði frumvarpið að lögum, eru ákvarðanir slitastjórna um innheimtu lána og umbreytingu lána. Er enda gert ráð fyrir því í frumvarpinu að fjármálafyrirtæki í slitum starfi í samræmi við góða

viðskiptahætti, sbr. 19. gr. laganna. Með þessu móti er leitast við að koma því til leiðar að viðskiptamenn fjármálafyrirtækis sem tekið hefur verið til slitameðferðar njóti ekki lakari stöðu við úrlausn sinna mála en gildir um viðskiptamenn annarra fjármálafyrirtækja. Jafnframt segir í almennum athugasemdum að ef fjármálafyrirtæki er tekið til slita þá skuli reglur laga um fjármálafyrirtæki, nr. 161/2002, með síðari breytingum, gilda

Af framansögðu leiðir að telja verður að ákvæði laga um fjármálafyrirtæki gildi um starfsemi fjármálafyrirtækja í slitum, óháð því hvort þau hafi enn starfsleyfi eða ekki, takmarkað starfsleyfi eða hvort starfsleyfi þess hafi verið afturkallað, sbr. 1. mgr. 101. gr. a. laga nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki. Af því leiðir ennfremur að telja verður að FF teljist fjármálafyrirtæki í skilningi laga um fjármálafyrirtæki þrátt fyrir að starfsleyfi félagsins hafi verið afturkallað og er FF því skylt að eiga aðild að úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki, sbr. 19. gr. a. laganna.

Varnaraðili F er dótturfélag FF. Félagið var stofnað á grundvelli ákvörðunar Fjármálaeftirlitsins um ráðstöfun eigna og skulda FF, en félagið hefur aldrei haft leyfi til að starfa sem fjármálafyrirtæki. Í a-lið 3. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefndina segir að nefndin taki til meðferðar kvartanir sem varða réttarágreining á milli fjármálafyrirtækis eða dótturfyrirtækis slíks fyrirtækis annars vegar og viðskiptamanns hins vegar, enda sé samningsband milli aðila. Það er því ljóst að undir nefndina falla dótturfyrirtæki fjármálafyrirtækja, óháð því hvort að þau hafa starfsleyfi sem fjármálafyrirtæki eða ekki.

Með vísan til þess sem að framan segir um aðild FF að úrskurðarnefndinni telst F skylt að eiga aðild að úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Ágreiningur aðila lýtur að gildi veðsetningar fasteignar sóknaraðila að B, til tryggingar veðskuldabréfi nr. X, útgefna af A til FF.

Samkomulag um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga, dagsett 1. nóvember 2001, tekur m.a. til þess þegar einstaklingur hefur gefið út leyfi til að veðsetja fasteign sína til tryggingar skuldum annars einstaklings, sbr. 2. gr. samkomulagsins. Samkvæmt 3. gr. samkomulagsins er fjármálafyrirtæki skylt að meta greiðslugetu greiðanda nema ábyrgðarmaður óski sérstaklega eftir því með skriflegum hætti að svo verði ekki gert. Fjármálafyrirtæki er þó ávallt skylt að greiðslumeta skuldara þegar ábyrgð ábyrgðarmanns á skuldum viðkomandi skuldara nemur meira en kr. 1.000.000. Samkvæmt 3. mgr. 4. gr. samkomulagsins skal tryggt að ábyrgðarmaður geti kynnt sér niðurstöðu greiðslumats áður en hann gengst í ábyrgðina, enda liggi fyrir að greiðandi hafi samþykkt það. Bendi niðurstaða greiðslumats til þess að greiðandi geti ekki efnt skuldbindingar sínar, en ábyrgðarmaður óskar eftir að lán verði veitt engu að síður, skal hann staðfesta það skriflega.

Ekki liggja fyrir nein gögn um að varnaraðili hafi metið greiðslugetu A, útgefanda skuldabréfs nr. X. Verður því að miða við að greiðslumat hafi ekki farið fram. Samkvæmt 3. mgr. 3. gr. samkomulags um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga var varnaraðili skylt að meta greiðslugetu A. Verður varnaraðili að bera allan halla af því að slíkt greiðslumat fór ekki fram og þar með hvort að sóknaraðili hefði eftir sem áður gengist í ábyrgð fyrir A eftir að hafa kynnt sér matið.

Ekki verður fallist á með varnaraðila að dómur Hæstaréttar í máli nr. 116/2010 hafi fordæmisgildi í máli því sem nú er um rætt. Í dómnum segir í ábyrgðaryfirlýsingu að skuldari hafi ekki staðist greiðslumat og megi því ráða af orðalagi ábyrgðaryfirlýsingarinnar að áfrýjandi hefði undirgengist ábyrgðina þótt skuldari hefði ekki staðist sérstakt greiðslumat. Sú aðstaða á ekki við í máli þessu

enda staðfesti sóknaraðili ekki að hann hefði gengist í ábyrgðina þrátt fyrir að skuldarinn myndi ekki standast sérstakt greiðslumat.

Þá verður ekki fallist á umfjöllun sóknaraðila um markmið samkomulags um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga, þ.e. að markmið þess sé ekki að koma með öllu í veg fyrir að vinir eða fjölskyldumeðlimir geti gengist í ábyrgð fyrir skuldara sem stendur höllum fæti fjárhagslega, enda sé þeim kunnugt um fjárhagsstöðu viðkomandi sem og inntak og eðli ábyrgðarinnar. Eins og áður hefur verið rakið er varnaraðila skylt skv. 3. gr. samkomulagsins að meta greiðslugetu skuldara.

Í ljósi alls framangreinds og með vísan til 36. gr. laga nr. 7/1936 um samningsgerð, umboð og ógilda löggerninga telst veðsetning fasteignar sóknaraðila að B ógild.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Veðsetning fasteignarinnar að B, til tryggingar veðskuldabréfi nr. X, útgefnu af A til FF telst ógild.

Reykjavík, 3. febrúar 2012

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Geir Arnar Marelsson

Jóhann Tómas Sigurðsson

Sérálit Áslaugar Árnadóttur og Guðlaugar B. Ólafsdóttur

Með vísan til þess sem segir í niðurstöðum meirihlutans um afturköllun starfsleyfis FF og ákvæða laga nr. 78/2011 um breytingu á lögum um fjármálafyrirtæki teljum við ljóst að fyrir breytingu þá sem gerð var með lögum nr. 78/2011 var ekki talið að Fjármálaeftirlitið hefði heimild til að hafa eftirlit með þeim fyrirtækjum sem ekki höfðu starfsleyfi til að starfa sem fjármálafyrirtæki. Verður að telja að það sama gildi um úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki, þ.e. að nefndin fjalli aðeins um mál fjármálafyrirtækja, og að til fjármálafyrirtækja geti aðeins talist þau fyrirtæki sem hafa gilt starfsleyfi, enda hafa ekki verið gerðar sambærilegar breytingar á samþykktum úrskurðarnefndarinnar varðandi starfssvið nefndarinnar og gerðar voru á lögum um fjármálafyrirtæki, með lögum nr. 78/2011, varðandi valdsvið Fjármálaeftirlitsins.

Því verður ekki talið að varnaraðili FF teljist fjármálafyrirtæki í skilningi samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki. Á varnaraðili FF því ekki aðild að úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki, enda hefur hann ekki sótt um aðild að nefndinni á grundvelli síðari másl. 1. gr. samþykktu fyrir nefndina.

Eins og kemur fram hér að framan er varnaraðili F er dótturfélag FF. Í a-lið 3. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefndina segir að nefndin taki til meðferðar kvartanir sem varða réttarágreining á milli fjármálafyrirtækis eða dótturfyrirtækis slíks

fyrirtækis annars vegar og viðskiptamanns hins vegar, enda sé samningssamband milli aðila. Það er því ljóst að undir nefndina falla dótturfyrirtæki fjármálafyrirtækja, óháð því hvort að þau hafa starfsleyfi sem fjármálafyrirtæki eða ekki. Þar sem við teljum að FF eigi ekki aðild að úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki, teljum við eðli málsins samkvæmt að það sama gildi um dótturfélag FF, F. Því teljum við að varnaraðili F ekki aðild að úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki, enda hefur hann ekki sótt um aðild að nefndinni á grundvelli síðari másl. 1. gr. samþykktu fyrir nefndina.

Samkvæmt framansögðu teljum við það utan starfssviðs nefndarinnar að fjalla um framangreindan ágreining sóknaraðila við varnaraðila.

Reykjavík, 3. febrúar 2012

Áslaug Árnadóttir

Guðlaug B. Ólafsdóttir